

DOSYA

Aslında
Nedir Bu
Gençlik?

YENİ BİR VİZYON

Eski yüzyılın yönetim şekliyle
gelecek yönetilemez

20.Yıl Özel Sayı

Alperenler Derneği
20. Yılı
Çoşku İle Kutlandı

YENİ BİR YÖNTEM YENİ BİR DÜNYA

Büyük Aile

ALPERENLER HABER 2026/2/Özel

Bir Elinde Kur'an Bir Elinde Bilgisayar Olan Bir Nesil

BüyükAile

KREATİF
TAKIM

Kamil Bülbül

Genel Yayın Yönetmeni

Melih Perçin

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Yahya Kaya

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Özer Güneş

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Onur Yılmaz

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Sedat Coşkun

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Mert Akdemir

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Bülent Öztürk

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Emir Yazıcı

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Gülbüz Önder

Yazar & Yayın Kurulu Üyesi

Berra Tellioglu

Editör Yardımcısı/Gençlik

Cevdet Tellioglu

Editör & Yayın Kurulu Üyesi

Adres

Alperenler Derneği Beykoz/Yalıköy - İstanbul

EDİTÖRDEN

Alperenler Derneği 20. Yılı Çoşku İle Kutlandı

Alperenler Derneği'nin 20. yılı, Beykoz'da Türkiye'nin dört bir yanından gelen dostların, bürokratların ve gönüldaşların katılımıyla kutlandı. Geçmişe vefanın, dostluğun ve dava bilincinin öne çıktığı programda, derneğin 20 yıllık emeği ve gelecek vizyonu güçlü bir birlik mesajıyla değerlendirildi.

Alperenler Derneği 20. Yılı'nı Beykoz'da Kutladı

Türkiye'nin birçok noktasından gelen eski dostlar, bürokratlar ve davetliler, Alperenler Derneği'nin 20. yıl programında bir araya geldi. Beykoz'da gerçekleştirilen etkinlikte salonun dolu olması dikkat çekerken, derneğin geçmişten bugüne yürüttüğü çalışmalar da kapsamlı bir sunumla değerlendirildi.

Alperenler Derneği'nin kuruluşunun 20. yılı, Beykoz'da düzenlenen özel bir programla kutlandı. Türkiye'nin farklı şehirlerinden gelen eski dostlar, bürokratlar, dernek mensupları ve davetliler, yıllar sonra aynı çatı altında buluşmanın heyecanını yaşadı.

Programda dernek yönetimi tarafından yapılan sunumda, Alperenler Derneği'nin 20 yıllık faaliyetleri, yürüttüğü çalışmalar, toplumsal katkıları ve gençlik anlayışı değerlendirildi. Salonun yoğun katılımı dolması, derneğe duyulan ilginin ve vefanın önemli bir göstergesi olarak yorumlandı. Etkinlikte, bugüne kadar derneğe emek veren, katkı sunan ve destek olan isimlere plaket takdim edildi. Plaket töreni, geçmiş emeğin hatırlandığı ve vefanın öne çıktığı anlamlı anlara sahne oldu.

Alperenler Derneği Başkanı Kamil Bülbül, yaptığı konuşmada derneğin kuruluş ruhuna dikkat çekerek, Muhsin Yazıcıoğlu'nun işaret ettiği "bir elinde Kur'an, bir elinde bilgisayar olan gençlik" anlayışını yaşatmaya gayret ettiklerini ifade etti. Bülbül, bu anlayışın hem manevi değerlere bağlı hem de çağın gereklerine açık bir gençlik idealini temsil ettiğini vurguladı. Programın ardından düzenlenen kokteylde ise yıllardır birbirine hasret kalan dostlar yeniden bir araya geldi. Samimi sohbetlerin yaşandığı buluşmada eski hatıralar tazelendi, dostluklar yeniden harlandı.

Alperenler Derneği'nin 20. yıl programı, hem geçmişe vefa hem de geleceğe dair güçlü bir birlik mesajı ile sona erdi.

Bir Elinde Kur'an Bir Elinde Bilgisayar Olan Bir Nesil

Biraz Kendini Görebilmek...

Bu sayı gençler hakkında konuşmak için çıkmadı. Çünkü yıllardır herkes gençler hakkında konuşuyor zaten. Kimileri gençliği suçluyor, kimileri anlamadan yön vermeye çalışıyor, kimileri yalnızca nasihat ediyor, kimileri ise gençliği sadece rakamlardan, sınavlardan ve istatistiklerden ibaret görüyor. Oysa gençlik yalnızca bir yaş aralığı değildir; gençlik, insanın kendini aradığı en hareketli, en kırılgan ve en güçlü dönemlerden biridir. Gençlik bazen gece yarısı kulaklıkla yürürken dinlenen bir şarkıdır. Bazen maç çıkışı arkadaşlarla edilen muhabbettir. Bazen bilgisayar ekranında kurulan hayaldir. Bazen sahilde otururken gelen gelecek kaygısıdır. Bazen kimseye anlatılamayan yalnızlıktır. Bazen de herkesin içinde gülerken bile içten içe “Acaba gerçekten anlaşılabilir miyim?” diye düşündürmektir. İşte bu yüzden biz gençliği dışarıdan anlatmak istemiyoruz; gençliğin içinden konuşmak istiyoruz. Çünkü bugünün gençliği yalnızca eğlenmek istemiyor, anlaşılma istiyor. Yalnızca başarılı olmak istemiyor, değer görmek istiyor. Yalnızca para kazanmak istemiyor, bir anlam arıyor. Bugünün gençliği müzik dinliyor ama çoğu zaman aslında kendini dinliyor. Oyun oynuyor ama bazen birlikte mücadele etmeyi, takım olmayı ve kazanırken de kaybederken de bir gruba ait olmayı arıyor. Sosyal medyada görünür oluyor ama bazen gerçek bir dostluğun sıcaklığını özliyor. Kamp yapmak istiyor çünkü şehir yoruyor. Spor yapmak istiyor çünkü içinde biriken enerjiyi, öfkeyi ve sıkışmışlığı atacak bir alan arıyor. Bir şey üretmek istiyor çünkü yalnız tüketerek yaşamının insanı boşalttığını hissediyor. Belki de bugünün en büyük problemi tam olarak burada başlıyor: Gençler sürekli konuşuluyor ama çok az gerçekten dinleniyor. Oysa bir genci anlamak, onun her davranışını onaylamak demek değildir. Bir genci anlamak; onun neden sustuğunu, neden öfkeli olduğunu, neden uzaklaştığını, neden ekrana sığındığını ve neden bazen kalabalık içinde bile yalnız hissettiğini görebilmektir.

Biz bu sayıda kusursuz bir gençlik resmi çizmiyoruz. Çünkü gerçek gençlik bazen kararsızdır, bazen öfkeli, bazen yalnızdır, bazen kaybolur, bazen ne istediğini bile tam bilemez. Ama bütün bunların içinde yine de güzel kalmaya çalışan bir taraf taşır. İşte biz tam olarak o tarafı büyütme istiyoruz.

Bu yüzden burada yalnızca teknoloji konuşulmayacak, yalnızca ahlâk anlatılmayacak, yalnızca spor veya kültür konuşulmayacak. Burada hayat konuşulacak. Bir gencin içindeki mücadele, arkadaşlık, yalnızlık, başarıma isteği, aileyle anlaşamamak, gelecek kaygısı, müzik, sokak, şehir, motor sesleri, kamp ateşleri, basketbol sahalrı, gece yürüyüşleri, bilgisayar ekranları, hayaller ve korkular konuşulacak.

Çünkü gençlik yalnızca “geleceğin insanı” değildir; gençlik bugünün gerçeğidir. Bir genç kendini gerçekten değerli hissederse değişir. Bir genç gerçekten dinlenirse güçlenir. Bir genç yalnız olmadığını hissederse ayağa kalkar. Belki de bu yüzden bu derginin en büyük amacı gençlere bir şey öğretmekten önce, onlara şunu hissettirebilmektir: “Bu sayıda biraz kendimi gördüm...”

Eğer bunu başarabilirsek, işte o zaman gerçekten gençliğe ulaşmış olacağız.

DOSYA

“Müzik +
Spor +
Teknoloji +
Mahalle +
Üretim +
Karakter +
Hikâye +
Maneviyat +
Şehir Kültürü”

Hız Çağında Yönünü Kaybetmeyen Gençlik

Teknolojinin hızla değiştiği çağımızda genç olmak yalnızca bilgiye ulaşmak değil; ahlâkı, vicdanı, üretimi ve karakteri koruyarak geleceği inşa edebilmektir. Değer sahibi gençlik, köklerinden kopmadan dünyayı anlayan ve insan kalabilmeyi başarabilen gençliktir.

Yüzyılımızda Değerleri Olan Genç Olmak

Bugünün gençliği, tarihin en hızlı ve en gürültülü çağında yaşıyor. Bilgi çoğaldı, teknoloji gelişti, dünya küçüldü; fakat insanın yön arayışı hâlâ devam ediyor. Gençlere sürekli başarılı olmaları, görünür olmaları ve daha çok kazanmaları söyleniyor. Ama çoğu zaman iyi insan olmak, ahlâklı kalmak ve vicdanını korumak yeterince konuşulmuyor.

Oysa değerleri olan genç; yalnızca teknoloji kullanan değil, teknolojiyi hangi niyetle kullandığını bilen gençtir. Sosyal medyada da, okulda da, işte de, sokakta da aynı ahlâkı taşıyabilmelidir. Farklı düşünen insanı düşman görmeyen, barışı önceleyen, kardeşliği büyüten ama vatanın müdafaasında taviz vermeyen bir karaktere sahip olmalıdır.

Yeni yüzyılda gençlik yalnız bilgiyle değil; üretimle, kültürle, sporla, sanatla ve maneviyatla güçlenmelidir. Bir elinde bilgisayar, bir elinde Kur'an olan genç; hem çağını tanır hem kökünü unutmaz. Dünyayı takip eder ama kendi değerlerinden kopmaz.

Değer sahibi genç, sadece kendisi için yaşayan genç değildir. Ailesine, mahallesine, şehrine ve insanlığa karşı sorumluluk duyar. Bir yerde haksızlık gördüğünde susmaz; bir yerde ihtiyaç gördüğünde elinden geleni yapar. Üretmeyi yalnız para kazanmak için değil, faydalı olmak için de önemser. Bugün güçlü gençlik; öfkesini kontrol edebilen, dilini güzelleştiren, emeğe saygı duyan ve başkasının hakkını kendi hakkı kadar önemseyen gençliktir. Çünkü gerçek güç sadece yüksek sesle konuşmakta değil; doğru yerde doğru duruşu gösterebilmektedir.

Geleceği yalnız güçlü makineler değil, güçlü karakterler kuracaktır. Değerleri olan genç; merhameti, adaleti, üretimi, kardeşliği ve ahlâkı hayatının merkezine alan gençtir.

Aslında
Nedir Bu
Gençlik?

DOSYA

BİRAZ MÜZİK, BİRAZ HİKÂYE, BİRAZ MÜCADELE...

Gençlik bazen gece kulaklıkla yürürken dinlediğin bir şarkıdır. Bazen halı sahada son dakikada atılan gol, bazen kimseye anlatamadığın bir yalnızlık, bazen arkadaş grubunda kahkahalar atarken bile içinden geçen sessizliktir. Bazen bir bilgisayar ekranında saatlerce hayal kurmak, bazen sahilde oturup geleceği düşünmek, bazen de "Ben gerçekten ne olmak istiyorum?" sorusuyla baş başa kalmaktır.

Bugünün gençliği aslında çok şey hissediyor; fakat çoğu zaman tam anlaşılmadığını düşünüyor. Çünkü herkes gençlere sürekli ne yapmaları gerektiğini söylüyor: Daha başarılı ol, daha çok çalış, daha çok kazan, daha görünür ol. Ama çok az insan gençlerin gerçekten ne hissettiğini anlamaya çalışıyor. Oysa gençlik yalnızca enerji değildir; gençlik aynı zamanda bir arayıştır.

Bir genç bazen bir şarkıda kendini bulur, bazen bir film karakterinde, bazen bir bilgisayar oyununda, bazen bir futbol takımında, bazen motor sesinde, bazen bir doğa yürüyüşünde, bazen de gece uzun uzun gökyüzüne bakarken... Çünkü genç insan yalnız yaşamak istemez; bir yere ait olmak ister.

Bugün milyonlarca genç kalabalıkların içinde büyüyor ama yine de yalnız hissediyor. Sosyal medyada herkes birbirine bağlı gibi görünüyor; ama gerçek dostluklar azalıyor. İnsanlar birbirini takip ediyor ama birbirini tanımıyor. Belki de bu yüzden gençlik bugün yeniden gerçek şeyler arıyor: gerçek dostluk, gerçek muhabbet, gerçek başarı, gerçek karakter...

Birçok genç bugün spor yapmak, müzik üretmek, video çekmek, yazılım öğrenmek, dünyayı gezmek, kamp yapmak, balık tutmak, takım kurmak ve bir şey başarmak istiyor. Ama bütün bunların içinde bir şey daha arıyor: kendini. Çünkü insan bazen en çok kendini kaybediyor.

İşte tam bu yüzden gençlik yalnızca sınav meselesi değildir; gençlik aynı zamanda karakter meselesidir. Bir genç kaybettiğinde ayağa kalkmayı öğreniyorsa, başardığında kibirlenmiyorsa, arkadaşını satmıyorsa, ailesini küçümselemiyorsa, mahallesini utanılacak yer gibi görmüyorsa, farklı insanlarla konuşabiliyorsa ve kendi köklerini kaybetmeden vatnını, dünyayı tanıyabiliyorsa, orada başka bir gençlik doğmaya başlıyor.

Bugünün gençliği teknolojiyle büyüyor ve bu kötü bir şey değildir. Bir genç bugün telefonla film çekebilir, bir bilgisayarla oyun tasarlayabilir, bir fikirle milyonlarca insana ulaşabilir. Ama mesele yalnızca teknoloji değildir. Asıl mesele, o teknolojiyi hangi ruhla kullandığıdır. Çünkü insan aynı bilgisayarla insanlara fayda da sağlayabilir, zarar da verebilir.

Bu yüzden yeni neslin yalnızca hızlı değil, aynı zamanda vicdanlı olması gerekiyor.

Biz gençliği yalnız eğlenmek isteyen bir nesil olarak görmüyoruz; biz gençliği geleceği kuracak nesil olarak görüyoruz. Gençlik biraz müzik, biraz spor, biraz hikâye, biraz teknoloji, biraz mücadele, biraz dostluk, biraz yalnızlık, biraz hayal, biraz isyan, biraz merhamet demektir.

Ama en çok da “Ben bu dünyada gerçekten ne için varım?” sorusunu taşımaktır. Belki de gerçek gençlik tam olarak burada başlıyor: insanın kendini kaybetmeden büyüebilmesinde; bir elinde bilgisayar, bir yanında dostları, kalbinde vicdan, aklında hayaller ve gerektiğinde vatani için ayağa kalkacak cesaret taşıyabilmesinde... Çünkü geleceği yalnız güçlü insanlar değil, aynı zamanda güzel kalabilen insanlar kuracaktır.

DOSYA

Gençlik Neden Sürekli Yorgun?

Bugünün gençliği tarihin en bağlantılı nesli gibi görünüyor; fakat belki de en fazla yorulan, en çok kıyaslanan ve en çok anlaşılmak isteyen nesillerinden biri. Elindeki telefonla dünyanın her yerine ulaşabiliyor ama çoğu zaman kendi iç sesine ulaşmakta zorlanıyor. Bir yanda okul, sınav, iş, gelecek kaygısı; diğer yanda sosyal medya, görünür olma baskısı, sürekli başarılı görünme mecburiyeti... Genç insan artık yalnız hayatla değil, başkalarının hayatlarının vitrinleriyle de yarışıyor.

Bu yorgunluk sadece beden yorgunluğu değil; daha çok zihin ve ruh yorgunluğu. Sürekli bir şeyleri kaçırmış gibi hissetmek, herkesten geri kalıyormuş duygusuna kapılmak, "Ben yeterli miyim?" sorusuyla baş başa kalmak gençleri içten içe tüketiyor. Sosyal medyada herkes mutlu, başarılı, eğleniyor ve güçlü görünüyor. Oysa gerçek hayatta birçok genç, gülerken bile içinde bir yük taşıyor.

Gençlik çoğu zaman tembellikle suçlanıyor; fakat belki de mesele tembellik değil, anlam yorgunluğu. Çünkü genç insan yalnızca çalışmak, kazanmak ve görünmek istemiyor. Bir yere ait olmak, anlaşılmak, değer görmek, üretmek ve gerçekten işe yarayan bir hayat yaşamak istiyor. Sürekli nasihat dinlemekten çok, kendisini gerçekten dinleyen insanlara ihtiyaç duyuyor.

Şehir hayatı da bu yorgunluğu artırıyor. Beton, trafik, kalabalık, gürültü, geçim kaygısı ve yalnızlık gençlerin nefes alanlarını daraltıyor. Bu yüzden birçok genç spora, müziğe, doğaya, oyunlara, kamp alanlarına, balık tutmaya, uzun yürüyüşlere ya da gece kulaklıkla kendi dünyasına çekilmeye yöneliyor. Çünkü insan bazen sadece eğlenmek değil, biraz susmak, biraz nefes almak, biraz kendine dönmek istiyor.

Gençlerin yorgunluğunu anlamak, onları suçlamaktan daha değerlidir. Çünkü yorgun gençlik kaybolmuş gençlik değildir. Hâlâ hayal kuran, hâlâ dostluk arayan, hâlâ üretmek isteyen, hâlâ sevilme ve anlaşılmak isteyen bir gençlik var. Onlara yalnız "daha çok çalış" demek yetmez; "gel birlikte anlamlı bir hayat kuralım" demek gerekir.

Asıl mesele gençleri sadece başarı yarışına hazırlamak değil; onları hayata, üretime, dostluğa, kültüre, spora, sanata ve maneviyata bağlayacak alanlar açabilmektir. Çünkü bugünün gençliği yalnız dinlenmek istemiyor; gerçek bir hayat, gerçek dostluk ve gerçek bir anlam arıyor.

DOSYA

Müzik Dinlemiyoruz, Aslında Kendimizi Arıyoruz

Bir genç neden aynı şarkıyı defalarca dinler? Neden bazı sözler, hiç beklemediği bir anda insanın içine dokunur? Neden bazen bir türkü, bazen bir rap parçası, bazen bir rock şarkısı genç bir insanın söyleyemediği şeyleri onun yerine söyler?

Çünkü müzik çoğu zaman yalnızca müzik değildir. Bazen insanın içinden geçen ama cümleye dökemediği duyguların sesidir. Bir genç kulaklığını taktığında sadece şarkı dinlemez; biraz kendine kaçır, biraz kalabalıktan uzaklaşır, biraz da içinde birikenleri anlamaya çalışır. Aynı şarkıyı tekrar tekrar dinlemesinin sebebi de belki budur: O şarkıda kendi kırgınlığını, özlemini, öfkesini, yalnızlığını ya da umudunu bulmuştur.

Bugünün gençliği çok fazla sesin içinde yaşıyor. Bildirim sesleri, şehir gürültüsü, sosyal medya akışı, sınav ve gelecek baskısı... Fakat bütün bu seslerin içinde genç insan bazen kendi iç sesini duyamıyor. Müzik, tam da bu noktada bir sığınak hâline geliyor. Bazen bir türkü insanı köklerine götürüyor; dedesinin anlattığı hikâyeye, annesinin mırıldandığı ezgiye, uzak bir memleket duygusuna... Bazen rap müzik, genç insanın içindeki itirazı, adalet arayışını ve kendini ifade etme ihtiyacını taşıyor. Bazen rock müzik, bastırılmış enerjinin, özgürlük arzusunun ve "ben de buradayım" deme isteğinin sesi oluyor.

Aslında gençler müzikle sadece eğlenmiyor; kendilerini anlamaya çalışıyor. Bir şarkı bazen arkadaş olur, bazen sırdaş olur, bazen insanın söylemeye cesaret edemediği cümleleri onun yerine söyler. Bu yüzden müziği yalnızca türlere ayırmak yetmez. Türkü, rap, rock, pop ya da başka bir tarz... Her biri gençliğin başka bir duygusuna dokunabilir.

Önemli olan, müziğin insanı nereye götürdüğüdür. Müzik insanı iyileştirebilir, düşündürebilir, ayağa kaldırabilir. Ama bazen insanı daha da karanlık bir duyguya da hapsedebilir. Bu yüzden gençlerin müzikle kurduğu ilişkiyi küçümsemek yerine anlamak gerekir. Bir gencin dinlediği şarkılar, onun iç dünyasına açılan kapılardan biridir. Bizim kültürümüzde müzik her zaman yalnız eğlence olmadı. Türküler acıyı taşıdı, sevinci taşıdı, ayrılığı taşıdı, vatan hasretini taşıdı. Bugünün gençliği de kendi çağının türkülerini arıyor. Bazen bunu rapte buluyor, bazen rockta, bazen elektronik müzikte, bazen de eski bir bozlakta... Mesele tarzdaki önce, o sesin insanda neyi uyandırdığıdır.

Gençliğin müzikle kurduğu bağı doğru okursak, onların neye üzüldüğünü, neye kızdığını, neyi özlediğini ve neyin peşinde olduğunu daha iyi anlarız. Çünkü bazen bir gencin playlist'i, onun anlatamadığı hayat hikâyesidir.

Belki de bu yüzden müzik dinlemiyoruz sadece. Kendimizi arıyoruz. Kimi zaman bir nakaratta, kimi zaman bir bağlama telinde, kimi zaman bir gitar sesinde, kimi zaman bir rap sözünde... Genç insan, kendi sesini buluncaya kadar başka seslerin içinde kendini arıyor.

DOSYA

Saha ve Gençliğin Sessiz Terapisi

Spor, gençler için çoğu zaman yalnızca spor değildir. Bir halı saha maçında, bir basketbol potasının altında ya da okul bahçesinde yapılan kısa bir oyunda, dışarıdan bakıldığında sadece koşan, terleyen, mücadele eden gençler görülür. Oysa o sahanın içinde çoğu zaman söylenmeyen duygular, bastırılmış öfkeler, arkadaşlık arayışları ve kendini ispat etme isteği vardır.

Birçok genç, gün içinde taşıdığı sıkıntıyı kelimelerle anlatamaz. Evde, okulda, işte veya çevresinde yaşadığı baskıyı içine atar. Ama sahaya çıktığında başka bir dil konuşmaya başlar. Koşar, mücadele eder, pas verir, şut çeker, düşer, kalkar. Belki derdini anlatmaz ama oyunun içinde biraz hafifler. Bu yüzden halı saha bazen bir maçtan fazlasıdır; genç için sessiz bir terapi alanıdır.

Spor, gence yalnızca bedensel güç kazandırmaz. Kaybetmeyi, tekrar denemeyi, takım arkadaşına güvenmeyi, rakibe saygı duymayı ve öfkesini kontrol etmeyi öğretir. Genç, sahada yalnız kendisi için değil, takımı için de mücadele etmeyi öğrenir. Bu da aidiyet duygusunu güçlendirir. Çünkü birçok genç için asıl mesele yalnız oynamak değil, bir takımın parçası olduğunu hissetmektir.

Basketbol sahasında potaya atılan her şut, halı sahada son dakikada koşulan her depar, genç insana küçük ama etkili bir özgüven kazandırır. Bir genç "Ben yapabilirim" duygusunu bazen bir sınıfta değil, bir sahanın içinde keşfeder. Bazen bir arkadaşının omzuna attığı kol, bazen maç sonrası içilen bir su, bazen de "iyi oynadın" cümlesi, onun için uzun uzun verilen nasihatlerden daha anlamlı olabilir.

Bu yüzden gençlik çalışmalarında spor yalnız eğlence olarak görülmemelidir. Spor; disiplin, kardeşlik, mücadele, ahlâk ve karakter eğitiminin doğal yollarından biridir. Doğru yönlendirilen spor ortamı, gencin öfkesini faydalı enerjiye, yalnızlığını arkadaşlığa, dağınıklığını disipline ve çekingenliğini özgüvene dönüştürebilir.

Genç erkekler için bu alan çoğu zaman daha da güçlü bir karşılık bulur. Çünkü birçok genç erkek duygularını doğrudan konuşmakta zorlanır; ama sahada kendini daha rahat ifade eder. Bununla birlikte spor sadece erkeklere ait bir alan olarak da görülmemelidir. Kız gençlerin de güvenli, saygılı ve nitelikli spor ortamlarında yer alması, onların özgüvenini, dayanıklılığını ve sosyal bağlarını güçlendirir.

Sonuçta bir saha, yalnız çizgilerle çevrilmiş bir oyun alanı değildir. Doğru kurulduğunda orası gençlerin birbirini tanıdığı, kendini denediği, öfkesini yönettiği, dostluk kurduğu ve hayata biraz daha güçlü döndüğü bir karakter okuluna dönüşür.

DOSYA

Oyun Oynayan Gençler Gerçekte Ne Arıyor?

Bir gencin saatlerce bilgisayar başında kalmasını yalnızca “oyun bağımlılığı” diye açıklamak kolaydır. Fakat kolay açıklamalar çoğu zaman gerçeğin tamamını göstermez. Çünkü birçok genç oyun oynarken aslında yalnızca vakit geçirmiyor; bir takımın parçası olmayı, kendini göstermeyi, birlikte başarmayı, strateji kurmayı, mücadele etmeyi ve bazen de gerçek hayatta bulamadığı aidiyet duygusunu arıyor.

Oyun dünyası gençlere hızlı sonuçlar verir. Emek verirsin, seviye atlarsın. Takım kurarsın, birlikte kazanırsın. Bir karakter seçersin, onunla güçlenirsin. Gerçek hayatta uzun süre görünmeyen çaban, oyunda daha kısa zamanda karşılık bulur. Belki de birçok genci oyuna çeken şeylerden biri budur: kendi emeğinin karşılığını görebilmek. Birçok genç için oyun, yalnız başına yapılan bir eğlence değildir. Özellikle takım oyunlarında gençler birlikte hareket etmeyi, görev paylaşmayı, zamanlamayı, sabretmeyi ve kriz anında karar vermeyi öğrenir. Bir takımda herkesin rolü vardır. Kimi öne çıkar, kimi destek olur, kimi savunur, kimi strateji kurar. Aslında bu yapı, gençlerin gerçek hayatta da ihtiyaç duyduğu takım ruhunun dijital bir yansımasıdır.

Gençlerin oyun karakterleriyle bağ kurması da tesadüf değildir. Bazı karakterler cesareti temsil eder, bazıları zekâyı, bazıları adaleti, bazıları dayanıklılığı... Genç, bazen kendi içinde büyütme istediği tarafı o karakterde görür. Güçlü olmak ister, hızlı olmak ister, korunmak veya korumak ister. Bir karakter üzerinden aslında kendi iç dünyasında taşıdığı arzularla, korkularla ve hayallerle karşılaşır. Bu yüzden oyun meselesine yalnız yasaklama veya suçlama diliyle bakmak doğru değildir. Elbette ölçsüz oyun, zamanı tüketebilir; dersleri, aile ilişkilerini ve sosyal hayatı zayıflatabilir. Fakat mesele oyunu tümünden reddetmek değil, oyunun içindeki anlamı okuyabilmektir. Genç oyunda ne arıyor? Başarı mı? Arkadaşlık mı? Kaçış mı? Takdir edilmek mi? Güvende hissetmek mi? Bu sorular sorulmadan genç anlaşılmaz.

Bizim ihtiyacımız, gençleri dijital dünyadan koparmak değil; dijital dünyanın içinde de ahlâklı, ölçülü ve bilinçli kalmalarını sağlamaktır. Oyunda kaybettiğinde hakaret etmeyen, kazandığında kibirlenmeyen, takım arkadaşını küçük düşürmeyen, rakibine saygı duyan genç; aslında dijital alanda da karakter eğitimi almaktadır. Fair-play yalnız sahada değil, ekran başında da geçerlidir.

Oyun oynayan gençler çoğu zaman yalnız oyun aramıyor. Onlar bazen takım, bazen başarı, bazen hikâye, bazen kahramanlık, bazen de kendilerine ait bir dünya arıyor. Bize düşen, bu arayışı küçümsemek değil; onu doğru yere bağlamaktır. Çünkü gençlerin içinde taşıdığı mücadele, strateji, cesaret ve ekip ruhu doğru yönlendirilirse, yalnız dijital arenada değil, gerçek hayatta da faydaya dönüşebilir.

DOSYA

Sosyal Medyada Görünüyoruz Ama Neden Yalnızız?

Bugünün gençliği tarihin en görünür nesli olabilir. Sabah gözümüzü açar açmaz ekranlara bakıyoruz. Kim ne paylaşmış, kim nerede, kim ne giymiş, kim ne başarmış... Hayat artık yalnız yaşanmıyor; aynı zamanda sürekli gösteriliyor. Instagram'da hikâyeler, TikTok'ta kısa videolar, YouTube'da yayınlar arasında milyonlarca insan birbirini izliyor. Fakat bütün bu görünürlüğün ortasında büyüyen başka bir şey daha var: yalnızlık.

Çünkü insan bazen en çok kalabalığın içinde yalnız hisseder. Sosyal medyada yüzlerce kişiyi takip eden birçok genç, içini gerçekten açabileceği birkaç insan bulmakta zorlanıyor. Herkes mutlu görünmeye çalışıyor, güçlü görünmeye çalışıyor, eğleniyor gibi görünmeye çalışıyor. Oysa ekran kapandığında birçok genç kendi sessizliğiyle baş başa kalıyor.

Bugün gençler sadece beğenilmek istemiyor; aslında anlaşılacak istiyor. Bir fotoğrafın altındaki yüzlerce beğeni bazen gerçek bir dostluğun yerini dolduramıyor. Çünkü insan ruhu yalnız görünür olmakla yetinmiyor. Gerçek bağ kurmak, güvenmek, ait hissetmek istiyor.

Özellikle lise ve üniversite çağındaki gençler sürekli bir kıyaslama baskısı yaşıyor. Kim daha güzel, kim daha başarılı, kim daha popüler, kim daha çok geziyor... İnsan fark etmeden kendi hayatını başkasının vitriniyle kıyaslamaya başlıyor. Bu da zamanla özgüven problemlerine, değersizlik hissine ve iç yorgunluğa dönüşebiliyor.

Oysa gerçek hayat filtrelerden ibaret değildir. Gerçek hayat bazen başarısız olmak, bazen yorulmak, bazen hata yapmak ama buna rağmen yeniden ayağa kalkabilmektir. Belki de bugün gençlerin en büyük ihtiyacı; kusursuz insanlar görmek değil, samimi insanlar görebilmektir.

Sosyal medya tamamen kötü bir alan değildir. İnsanlar burada üretebilir, öğrenebilir, kendini geliştirebilir, sesini duyurabilir. Fakat mesele, ekranın bizi yönetip yönetmediğidir. Eğer insan kendi değerini yalnız takipçi sayısında aramaya başlarsa, zamanla kendi gerçekliğinden uzaklaşabilir.

Bu yüzden yeni neslin yalnız dijital olarak güçlü değil, ruhen de güçlü olması gerekiyor. Gerçek dostlukları kaybetmeyen, yüz yüze muhabbet kurabilen, yalnızca görünmeye değil gerçekten yaşamaya çalışan bir gençlik... Çünkü insan bazen en çok telefon ekranı kapandığında kendisiyle baş başa kalır.

DOSYA

Neden Birlikte Savaşmayı Seviyoruz?

Birçok insan bilgisayar oyunlarını yalnızca eğlence olarak görüyor. Oysa gençlerin oyun dünyasında kurduğu bağ bundan çok daha derin. Çünkü insan aslında yalnızca oyun oynamıyor; ait olmak, mücadele etmek ve birlikte başarmak duygusunu yaşıyor.

Bugün milyonlarca genç çevrim içi oyunlarda takım kuruyor, birlikte hareket ediyor, aynı hedef için mücadele ediyor. Çünkü insanın doğasında yalnız başına değil, birlikte hareket etme isteği vardır. Bir takımın parçası olmak, bir arkadaşını korumak, birlikte kazanmak ya da birlikte kaybetmek... Bunların hepsi gerçek hayattaki aidiyet duygusunun dijital dünyadaki yansımalarıdır.

Belki de bu yüzden birçok genç oyun karakterleriyle bağ kuruyor. Çünkü o karakterlerde bazen olmak istediği kişiyi görüyor. Güçlü olmayı, mücadele etmeyi, zorlukları aşmayı, bir amaç uğruna savaşmayı hissediyor. Gerçek hayatta kendini ifade etmekte zorlanan bir genç, dijital dünyada kurduğu karakter üzerinden kendini daha güçlü hissedebiliyor.

Aslında burada önemli olan şey yalnız oyun değildir. Önemli olan, gençlerin neden böyle alanlara ihtiyaç duyduğunu anlayabilmektir. Çünkü bugünün gençliği sadece eğlenmek istemiyor; bir yere ait olmak, değer görmek ve birlikte hareket etmek istiyor.

Sorun oyunların varlığı değil; gençlerin gerçek hayatta aynı aidiyet duygusunu yeterince bulamamasıdır. Eğer bir genç gerçek hayatta dostluk, takım ruhu, mücadele ve üretim duygusunu hissedebileceği alanlar bulamazsa, bunu doğal olarak dijital dünyada aramaya başlıyor.

Bu yüzden yeni nesli anlamak için yalnızca "Ne oynuyorlar?" sorusunu değil, "Neden buna ihtiyaç duyuyorlar?" sorusunu sormak gerekiyor.

Çünkü gençlik bazen bir oyunun içinde aslında gerçek hayatta eksik kalan şeyi arıyor:

arkadaşlık,
takım ruhu,
başarma hissi,
aidiyet
ve birlikte mücadele etme duygusu...

DOSYA

Motor, Araba ve Yol Hikâyeleri Gençliğin Özgürlük Arayışı

Birçok genç için motor ya da araba yalnızca bir ulaşım aracı değildir. Bazen insanın içindeki sıkışmışlığı dağıtan bir özgürlük hissidir. Anahtarı çevirdiğinde, motor sesiyle birlikte sanki içindeki ağırlık da biraz hafifler. Yol, yalnız bir yerden bir yere gitmek değildir; bazen insanın kendinden kaçmadan kendine doğru yaptığı sessiz bir yolculuktur.

Genç insan çoğu zaman bulunduğu yerden daha fazlasını görmek ister. Aynı sokaklar, aynı duvarlar, aynı konuşmalar, aynı beklentiler bir süre sonra insanın ruhunu daraltabilir. O yüzden yol fikri gençliğe iyi gelir. Çünkü yol, “buradan başka bir yer de var” demektir. Yeni bir manzara, yeni bir hava, yeni bir arkadaşlık, yeni bir başlangıç ihtimali demektir.

Araba bazen arkadaşlarla çıkılan kısa bir sahil turudur. Motor bazen rüzgârı yüzünde hissetmek, şehrin gürültüsünü arkada bırakmak, birkaç saatliğine de olsa özgür olduğunu düşünmektir. Ama bu özgürlük başıboşluk değildir. Gerçek özgürlük, sorumlulukla birlikte anlam kazanır. Hızın da bir ahlâkı vardır. Yolun da bir edebi vardır. Direksiyon başına geçen genç yalnız kendi canından değil, başkasının canından da sorumlu olduğunu bilmelidir.

Bu yüzden motor, araba ve yol kültürü sadece hız, gösteriş ya da egzoz sesiyle anlatılamaz. Yol kültürü; dikkat, saygı, emanet bilinci ve kendini kontrol edebilme terbiyesidir. Gücünü kontrol edemeyen insan, elindeki aracı da kendine ve başkalarına zarar verecek bir şeye dönüştürebilir. Ama sorumluluk sahibi bir genç için yol; dostluk, keşif, disiplin ve olgunlaşma alanıdır.

Gençlerin yol hikâyelerinde çoğu zaman yalnızlık da vardır, arkadaşlık da... Bazen bir arkadaşla yapılan uzun bir konuşma, bazen sessizce dinlenen bir şarkı, bazen camdan görünen deniz, bazen gece ışıkları içinde uzayan bir yol... Bunların hepsi gençliğin hafızasında iz bırakır. Çünkü gençlik biraz da yola çıkma cesaretidir.

Bizim aradığımız gençlik; hızın cazibesine kapılıp kendini kaybeden değil, yolun anlamını bilen gençliktir. Şehri tanıyan, doğaya saygı duyan, arkadaşını yarı yolda bırakmayan, trafikte sabrı öğrenen, gücünü gösteriş için değil doğru zamanda doğru sorumluluk için kullanan gençliktir.

Motor da araba da yol da gençliğin dünyasında yer bulabilir. Yeter ki bu kültür; sorumsuzlukla değil bilinçle, gösterişle değil karakterle, tehlikeyle değil emanet duygusuyla birleşsin. Çünkü gerçek yolculuk, yalnız kilometre yapmak değil; insanın kendi karakterine doğru da ilerleyebilmesidir.

DOSYA

Gençler Neden Kamp Yapmak İstiyor?

Gençler neden kamp yapmak istiyor? Bu sorunun cevabı yalnızca doğayı sevmekle açıklanamaz. Çünkü kamp, bugünün genci için bazen şehirden uzaklaşmak, bazen ekrandan başını kaldırmak, bazen de kendi iç sesini yeniden duymak anlamına gelir. Şehir yoruyor. Sürekli acele ettiren yollar, bitmeyen bildirimler, başarı baskısı, kalabalık içinde yalnız kalma duygusu ve her an bir şeylere yetişme mecburiyeti gençlerin ruhunu fark ettirmeden tüketiyor.

Oysa kamp, insana başka bir zaman duygusu öğretir. Orada saatler biraz yavaşlar. Telefonun sesi azalır, rüzgârın sesi duyulur. Betonun yerini toprak, ekran ışığının yerini ateşin sıcaklığı alır. Genç bazen ilk defa uzun süre sessiz kalır, ilk defa gökyüzüne bu kadar uzun bakar, ilk defa bir arkadaşının gerçekten ne düşündüğünü ateş başında dinler.

Kamp sadece çadır kurmak değildir. Birlikte hazırlanmak, yük paylaşmak, ateşi söndürmeyi bilmek, doğaya zarar vermeden ayrılmak, arkadaşını düşünmek ve zorluk karşısında sızlanmadan çözüm aramaktır. Bu yönüyle kamp, gençlere hem özgürlük hem sorumluluk öğretir. İnsan doğanın içinde yalnızca eğlenmez; dayanıklılığını, sabrını ve arkadaşlığını da sınar.

Belki de gençler kamp yapmak istiyor; çünkü bazen internetten değil, ateş başındaki muhabbetten beslenmek istiyorlar. Çünkü orada yapay olmayan bir dostluk, filtresiz bir yüz, gerçek bir gülüş ve içten bir sohbet vardır. Şehrin gürültüsünden uzaklaşan genç, çoğu zaman kendine biraz daha yaklaşır.

Bu yüzden kamp, gençlik için sıradan bir gezi değil; ruhu dinlendiren, bedeni güçlendiren, arkadaşlığı derinleştiren ve insanı tabiata karşı daha sorumlu kılan bir hayat terbiyesidir.

DOSYA

Bir Kızın Gözünden Gençlik

Gençlik bir kız çocuğunun hayatında yalnız yaş meselesi değildir. Bazen aynanın karşısında kendini anlamaya çalışmaktır. Bazen aileyi kırmadan kendi yolunu çizme çabasıdır. Bazen güçlü görünürken içten içe yorulmaktır. Bazen çok şey başarmak isterken “Acaba yapabilir miyim?” sorusuyla baş başa kalmaktır. Genç bir kız için hayat çoğu zaman hem hayal kurmak hem de o hayali savunmak anlamına gelir.

Bugünün genç kızları artık sadece kendilerine çizilen dar alanlara sığmak istemiyor. Okumak, üretmek, meslek sahibi olmak, dünyayı tanımak, teknoloji kullanmak, sanatla ilgilenmek, spor yapmak ve kendi ayakları üzerinde durmak istiyor. Fakat bütün bunları yaparken köklerinden kopmak, ailesini yok saymak veya değerlerini geride bırakmak zorunda kalmak da istemiyor. Asıl arayış tam burada başlıyor: Hem güçlü olmak hem zarafeti kaybetmemek; hem dünyaya açılmak hem kendi kimliğini korumak.

Bir genç kızın dünyasında güven duygusu çok önemlidir. Güvenli sokaklar, güvenli sosyal ortamlar, güvenilir arkadaşlıklar, kendini rahatça ifade edebileceği kültürel alanlar ve destekleyici aile ilişkileri onun hayata daha sağlam basmasını sağlar. Bir şehir genç kızlara güven vermiyorsa, o şehir geleceğini eksik kuruyor demektir. Çünkü genç kızların hayalleri ertelendiğinde sadece bir kişinin değil, bir toplumun imkânları daralır.

Bugünün genç kadınları başarı baskısını da derinden hissediyor. Hem iyi öğrenci olmak, hem düzgün görünmek, hem sosyal çevrede kabul görmek, hem aile beklentilerini karşılamak, hem de geleceğe hazırlanmak zorunda hissediyor. Bu kadar yükün içinde bazen yorulmaları, kararsız kalmaları, kendilerini sorgulamaları çok anlaşılırdır. Fakat bu yorgunluk onları zayıf yapmaz. Aksine, bütün bu baskının içinde yürüyebilmek başlı başına bir güçtür.

Genç kızları yalnız mağduriyet diliyle anlatmak eksik olur. Çünkü onlar sadece korunması gereken kişiler değil; üreten, düşünen, yön veren, iyileştiren ve toplumu dönüştürebilen güçlü bireylerdir. Bir genç kız müzikle duygusunu ifade edebilir, yazılımla fikir üretebilir, sporla özgüven kazanabilir, sanatla iç dünyasını görünür kılabilir, gönüllülükle başka hayatlara dokunabilir. Onun gücü yalnız yüksek sesle konuşmasında değil, bazen sabrında, bazen çalışkanlığında, bazen merhametinde, bazen de vazgeçmemesinde saklıdır.

Yeni neslin genç kadınları için en önemli meselelerden biri de kendini değerli hissetmektir. Değerli olmak, sadece beğenilmek veya takdir edilmek değildir. Fikrine önem verilmesi, emeğinin görülmesi, güven içinde hareket edebilmesi, kararlarına saygı duyulması ve hayallerinin ciddiye alınmasıdır. Bir toplum genç kızlarının hayallerini ciddiye aldığı ölçüde büyür.

Bizim hayal ettiğimiz genç kadın profili; köklerini bilen, değerlerini taşıyan, dünyayı okuyabilen, teknolojiyi kullanabilen, üretimden kaçmayan, ailesini ve toplumunu güçlendiren bir profildir. Kendi kimliğini başkasına benzemek üzerine değil, kendi değerlerini olgunlaştırmak üzerine kuran genç kadınlar, yeni dünyanın en güçlü kurucu unsurlarından biri olacaktır.

Çünkü bir kız çocuğu kendine güvendiğinde yalnız kendi hayatı değişmez. Ailesinin dili değişir, mahallenin havası değişir, okulun rengi değişir, toplumun geleceği değişir. Gençliğin hikâyesi eksiksiz yazılacaksa, genç kadınların sesi bu hikâyenin merkezinde yer almalıdır.

DOSYA

İşsiz Gençlik ve Hayal Kurma Mücadelesi

Bugünün gençliği yalnızca iş aramıyor; aynı zamanda bir gelecek arıyor. Birçok genç çalışmak, üretmek, ailesine yük olmadan kendi ayakları üzerinde durmak istiyor. Fakat çoğu zaman nereden başlayacağını bilemiyor. Okul bitiyor, diplomalar alınıyor, başvurular yapılıyor; ama beklenen kapılar hemen açılmıyor. İşsizlik bu yüzden yalnız ekonomik bir mesele değildir. Genç insanın özgüvenini, hayal kurma gücünü ve hayata bağlılığını da etkileyen derin bir meseledir.

Bir genç iş bulamadığında sadece gelirden mahrum kalmaz. Zamanla “Ben ne işe yarıyorum?” sorusuyla baş başa kalabilir. Arkadaşlarının ilerlediğini düşünürken kendisini geride kalmış hissedebilir. Ailesine karşı mahcup olur, çevresine karşı suskunlaşır, geleceğe dair umudu zayıflayabilir. Oysa bu gençlerin çoğu tembel değildir. Birçoğu çalışmak, öğrenmek, üretmek, kendini geliştirmek ister; fakat doğru yönlendirme, beceri eğitimi, güven veren bir çevre ve fırsat kapısı bulmakta zorlanır.

Bu noktada gençliğe sadece “sabret” demek yetmez. Gençlere yol göstermek gerekir. Meslek öğrenme imkânları, dijital beceri atölyeleri, yazılım, tasarım, sosyal medya üretimi, zanaat, spor, kültür, sanat ve girişimcilik alanlarında yeni kapılar açmak gerekir. Çünkü her genç aynı yoldan yürümek zorunda değildir. Kimi bilgisayar başında üretir, kimi el emeğiyle, kimi sahada, kimi atölyede, kimi müzikte, kimi sporda kendini bulur.

İşsizlikle mücadele yalnız iş ilanı aramak değildir; gencin içindeki üretme gücünü ortaya çıkarmaktır. Bir genç küçük bir proje geliştirdiğinde, bir ekip içinde sorumluluk aldığı anda, bir işi baştan sona tamamladığında kendine bakışı değişir. “Ben de yapabilirim” duygusu bazen bir maaştan önce gelir. Çünkü özgüven, üretimin ilk kazancıdır.

Bu yüzden yeni gençlik anlayışı, gençleri sadece iş bekleyen değil, iş üretebilen, çözüm geliştirebilen, toplumsal fayda oluşturabilen bireyler hâline getirmelidir. Sosyal girişimcilik, yerel üretim, dijital hizmetler, kültürel atölyeler, spor organizasyonları ve gönüllülük çalışmaları bu açıdan önemlidir. Genç insan bir işe yaradığını hissettiğinde hayal kurma gücünü yeniden kazanır.

Asıl mesele gençlere sadece “geleceğin var” demek değil, o geleceği kurabilecekleri yolları birlikte açmaktır. Çünkü hayal kurabilen genç, yeniden ayağa kalkabilir. Üretebilen genç, kendine inanır. Kendine inanan genç ise yalnız kendi hayatını değil; mahallesini, şehrini ve ülkesini de değiştirebilir.

DOSYA

Yeni Neslin En Büyük İhtiyacı: Gerçek İnsanlar

Bugünün gençleri kusursuz insanlar aramıyor. Onlara hiç hata yapmamış, hayatı hep doğru yaşamış, her soruya hazır cevabı olan insanlar da gerekmiyor. Gençlerin asıl ihtiyacı; samimi, sahici, olduğu gibi görünen, söylediğiyle yaşadığı birbirine benzeyen gerçek insanlardır.

Çünkü gençler yapaylığı çok çabuk fark eder. Ezber cümleleri, yukarıdan bakan nasihatleri, hayatın içinden gelmeyen öğütleri hemen hissederler. Onlara sürekli ne yapmaları gerektiğini söyleyen çoktur; ama onları gerçekten dinleyen, anlamaya çalışan, yanında yürüyen insan azdır. Oysa genç insan, kendisine hükmeden değil, kendisine yol arkadaşlığı yapan bir büyüğe ihtiyaç duyar.

Bir genç bazen sadece anlaşılmaq ister. Bazen hata yapınca tamamen silinmemek, başarısız olunca değersiz görülmemek, kafası karışınca küçümsenmemek ister. Çünkü gençlik, zaten başlı başına bir arayıştır. İnsan bu yaşlarda kim olduğunu, nereye ait olduğunu, hangi yolda yürümesi gerektiğini bulmaya çalışır. Böyle zamanlarda en değerli şey, insanın karşısına güvенеbileceği gerçek insanların çıkmasıdır.

Gerçek insan; nasihat verirken ezmeyen, uyarırken kırmayan, yol gösterirken kendini üstün görmeyen insandır. Kendi hatalarını saklamayan, gençlere sadece başarı hikâyesi değil, düştüğü yerlerden nasıl kalktığını da anlatabilen insandır. Çünkü gençler kusursuzluk hikâyelerinden çok, dürüstlük hikâyelerine inanır. Yeni neslin ihtiyacı olan şey biraz da budur: yanında durabilecek insanlar. Yalnızca konuşan değil, emek veren; yalnızca eleştiren değil, çözüm arayan; yalnızca “bizim zamanımızda” diye başlayan cümleler kuran değil, bugünün gençliğini gerçekten anlamaya çalışan insanlar...

Eğer bir toplum gençlerine gerçek insanlar sunamazsa, gençler kendilerine başka rol modeller arar. Bazen ekranlarda, bazen oyunlarda, bazen sosyal medyada, bazen de yanlış arkadaş çevrelerinde kendilerine ait bir yer bulmaya çalışırlar. Bu yüzden gençlerle kurulacak her bağ, samimiyetle kurulmalıdır.

Çünkü gençlik en çok sahici olana yaklaşıp. Bir insan gerçekten seviyorsa, gerçekten dertleniyorsa, gerçekten dinliyorsa, genç bunu hisseder. Ve belki de bir gencin hayatını değiştiren şey büyük konuşmalar değil; tam zamanında karşısına çıkan gerçek bir insanın samimi ilgisidir.

DOSYA

Biraz Kendini Görebilmek...

Bu dergi gençler hakkında konuşmak için çıkmadı. Çünkü yıllardır herkes gençler hakkında konuşuyor zaten. Kimileri gençliği suçluyor, kimileri anlamadan yön vermeye çalışıyor, kimileri yalnızca nasihat ediyor, kimileri ise gençliği sadece rakamlardan, sınavlardan ve istatistiklerden ibaret görüyor. Oysa gençlik yalnızca bir yaş aralığı değildir; gençlik, insanın kendini aradığı en hareketli, en kırılgan ve en güçlü dönemlerden biridir.

Gençlik bazen gece yarısı kulaklıkla yürürken dinlenen bir şarkıdır. Bazen maç çıkışı arkadaşlarla edilen muhabbettir. Bazen bilgisayar ekranında kurulan hayaldir. Bazen sahilde otururken gelen gelecek kaygısıdır. Bazen kimseye anlatılamayan yalnızlıktır. Bazen de herkesin içinde gülerken bile içten içe "Acaba gerçekten anlaşılabilir miyim?" diye düşünmektir.

İşte bu yüzden biz gençliği dışarıdan anlatmak istemiyoruz; gençliğin içinden konuşmak istiyoruz. Çünkü bugünün gençliği yalnızca eğlenmek istemiyor, anlaşılacak istiyor. Yalnızca başarılı olmak istemiyor, değer görmek istiyor. Yalnızca para kazanmak istemiyor, bir anlam arıyor.

Bugünün gençliği müzik dinliyor ama çoğu zaman aslında kendini dinliyor. Oyun oynuyor ama bazen birlikte mücadele etmeyi, takım olmayı ve kazanırken de kaybederken de bir gruba ait olmayı arıyor. Sosyal medyada görünür oluyor ama bazen gerçek bir dostluğun sıcaklığını özleyiyor. Kamp yapmak istiyor çünkü şehir yoruyor. Spor yapmak istiyor çünkü içinde biriken enerjiyi, öfkeyi ve sıkışmışlığı atacak bir alan arıyor. Bir şey üretmek istiyor çünkü yalnız tüketerek yaşamamanın insanı boşalttığını hissediyor.

Belki de bugünün en büyük problemi tam olarak burada başlıyor: Gençler sürekli konuşuluyor ama çok az gerçekten dinleniyor. Oysa bir genci anlamak, onun her davranışını onaylamak demek değildir. Bir genci anlamak; onun neden sustuğunu, neden öfkeli olduğunu, neden uzaklaştığını, neden ekrana sığındığını ve neden bazen kalabalık içinde bile yalnız hissettiğini görebilmektir.

Biz bu dergide kusursuz bir gençlik resmi çizmiyoruz. Çünkü gerçek gençlik bazen kararsızdır, bazen öfkeli, bazen yalnızdır, bazen kaybolur, bazen ne istediğini bile tam bilemez. Ama bütün bunların içinde yine de güzel kalmaya çalışan bir taraf taşır. İşte biz tam olarak o tarafı büyötmek istiyoruz.

Bu yüzden burada yalnızca teknoloji konuşulmayacak, yalnızca ahlâk anlatılmayacak, yalnızca spor veya kültür konuşulmayacak. Burada hayat konuşulacak. Bir gencin içindeki mücadele, arkadaşlık, yalnızlık, başarma isteği, aileyle anlaşamamak, gelecek kaygısı, müzik, sokak, şehir, motor sesleri, kamp ateşleri, basketbol sahalrı, gece yürüyüşleri, bilgisayar ekranları, hayaller ve korkular konuşulacak.

Çünkü gençlik yalnızca “geleceğin insanı” değildir; gençlik bugünün gerçeğidir. Bir genç kendini gerçekten değerli hisseirse değişir. Bir genç gerçekten dinlenirse güçlenir. Bir genç yalnız olmadığını hisseirse ayağa kalkar. Belki de bu yüzden bu derginin en büyük amacı gençlere bir şey öğretmekten önce, onlara şunu hissettirebilmektir: “Bu sayıda biraz kendimi gördüm...”

Eğer bunu başarabilirsek, işte o zaman gerçekten gençliğe ulaşmış olacağız.